

Montblanc 19 de novembre del 1938.

Volguda mama:

Shir vaig rebre la carta de la meua germana del dia 5 del corrent. Un company ha anat a Vallbona i m'ha portat algunes.

Encara hem trobo en aquesta vila. La nostra marcha ha sofert un retràs d'alguns dies, vuit o deu. Segons ens ha dit el tenent pagador s'estàn fent gestions perquè en marchar de Vallbona la nostra secció, vagi destinada a un molt bon lloc; a explotació que en diuen i quina missió seria el controlar tot el menjar d'una determinada comarca. No cal però fer-ne cas perquè es diuen moltes coses que després no es confirmen.

El que li explicà la senyora que va portar la meua carta no es ben bé el cert, car el seu fill i l'altre company seu eren guàrdies d'assalt i no carabiners; actualment ja no hi son en aquella casa, sembla que varen enviar-los cap a l'ebre.

Pel que hem dieu veig; que ho passeu força malament per procurar-vos el menjar i que la gent comença a acostumar-se als menús "bestials"; que per comprar qualque cosa heu de fer cua a les botigues; que tot sovint toquen les sirenes i que us aburriu solemnement; en fi que per aci tot va en desori.

Celebraré que el meu germà i el Juanito es trobin bé de les indisposicions que vobos tenir.

Hem sorpren molt que la Sra. Malla no rebí cap carta del seu marit, en la meua anterior ja li deia que li

havia fet arribar unes ratlles; pel demés pot dir-li que no pas-
si ànsia car està bé, gràs com de costum i tant sols amb una ru-
velat, que va fer-se felar al ceró.

La Pilar escriu el català bastant millor que abans,
hi fa alguna falta com per exemple les a que hi posa accent agut i
totes han de portar-lo greu; la fràctica però faria que vagi corregint-les.

En la carta que el Juanito m'envia també hi han
algunes faltes. Malgrat tot està millor que l'anterior. El que més
m'agrada es el dibuix, un gran trasatlàntic, que almenys deu anar a
Amèrica, i un vaixell de càrrega, en mig del mar i en plena travessia.
Ara contestaré a les seves preguntes: ¿Que te gusta es pueblo? Sí,
m'agrada molt, perquè no treballo gaire i hom diverteix força. ¿Que
escribes mucho en las oficinas? No; m'hi passo molt temps però faig
poca feina, quan escriu més es el dia que faig alguna carta per vo-
saltres. ¿Desco saber si escribes a máquina o a mano? De totes
dues maneres a mà i a màquina. La batalla dels francesos i moros
de la pel·lícula "Bajo dos banderas" també va ésser el que més
m'agrada. A més d'aquesta he vist "Les de la malapatà", "La madre-
cita", "La excèntrica", etc.

Per aquí es comenta força la notícia de que la guerra
s'acaba, es fonamenta en les converses que els ministres francesos i anglesos
han de tenir a París el proper dia 23, en les quals es diu que s'ocuparàn
de la qüestió espanyola. També s'assegura que s'ha publicat una Ordre
canviant el nom d'Exèrcit Popular per Exèrcit Nacional i ordenant que
els distintius de l'oficialitat siguin, com abans, les estrelles en comptes de les
barres. L'optimisme es general i els desitjos no cal dir quins són.

El passat diumenge a la tarda vaig anar tot ca-
minant fins a Vilabernt, poble que està a uns 5 ó 6 quilòmetres d'aques-
ta vila, de retorn i quant ja començava a fosquejar vaig passar per la
via del tren on hi han dos ponts sobre el Franolí molt interessants i
situats a una alçada de més de 50 metres sobre el riu.

Bé, donqui records a tothom, als meus germans,
cunyada, a les bonchites, als de l'impremta, a l'Àlicia, Rosita, pe-
lton al Juanito i rebí una abraçada del seu fill.

Josep Piera